

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **I. S.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022 č. j. OAM-508/ZA-ZA11-K01-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje

zákon o azylu). Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaný porušil ust. § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a ust. § 14, § 14a zákona o azylu a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále uvedl, že nesouhlasí s hodnocením jeho zdravotního stavu žalovaným. Ten jej značně bagatelizuje. Konstatoval, že trpí řadou nemocí, které mu způsobují nemalé utrpení. Především má problém s krevním tlakem, dále trpí ischemickou chorobou srdeční, chronickou fibrilací síní, chronickým srdečním selháváním, chronickou žilní nedostatečností, cirhózou jater, hepatitidou C, cukrovkou, nedoslýchavostí. Otoky nohou mu způsobují výrazné potíže s chůzí. Je rovněž po velmi závažné operaci perforovaného žaludečního vředu. S důsledky se potýká dodnes. Všechny tyto skutečnosti mohou přitom být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména ve vztahu k udělení humanitárnímu azylu, příp. doplňkové ochrany. Žalobce namítal, že po návratu do země původu nelze vyloučit, že mu nebude poskytnuta dostatečná zdravotní péče, resp. k ní nebude mít zaručen jistý přístup. Poukazoval na to, že ve své zemi nebyl již více než 20 let, nemá tam žádné sociální vazby. Neměl by tam kde bydlet, nemá tam ani nikoho, kdo by mu v jeho situaci mohl pomoci. V případě návratu existuje důvodná pochybnost, zda by se mu v jeho situaci dostalo zdravotní péče v takové míře, aby nedošlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Tato obava je přitom relevantní z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b), příp. d) zákona o azylu. Žalobce vyslovil domněnku, že v případě návratu do Moldavska by byl vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právě kumulace nedostatku zdravotní a sociální péče v Moldavsku, hrozba propadu do chudoby, jeho vyšší věk a zdravotní stav zakládají takový stav, který je neslučitelný se zákazem špatného zacházení podle článku 3 Úmluvy. Přestože v rámci pohovoru výslovně neupozorňoval na to, že by se obával nedostatečné zdravotní péče v zemi původu, žalovaný si bezpochyby byl vědom jeho zdravotního stavu a potřeby v probíhající léčbě pokračovat. Žalovaný však rezignoval na svou zákonnou povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Namísto toho si žalovaný obstaral jenom obecné zprávy o politické a bezpečnostní situaci, které nemají relevantní vztah ke konkrétním okolnostem jeho případu a informace o dostupnosti léčby pouze v hlavním městě Kišiněvě. Pro odůvodnění neudělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany, nestačí pouze uvést, že samotné vycestování by jej neohrozilo na zdraví, ale měla být důkladně posouzena situace v Moldavsku ohledně možnosti léčby nemocí, jimiž trpí. Žalovaný zcela účelově z podkladů zmínil pouze tu skutečnost, že stát poskytuje zdravotní péči (program je řízen Národní zdravotní pojišťovnou) a tato péče je dostupná všem občanům Moldavska. Nezmínil se však o možnostech léčby nemocí, jimiž on trpí a především se nezabýval jeho celkovou situací, v níž se ocitne po příjezdu po 20 letech. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že správní orgán nijak nezkoumal samotný charakter, odbornost a kvalitu péče poskytované v Moldavsku. Té se v napadeném rozhodnutí věnuje pouze okrajově. Žalobce uvedl, že vzhledem k jeho věku, zdravotnímu stavu, délce pobytu na území České republiky, byť nelegálnímu, míře integrace v české společnosti a neexistenci žádného zázemí nebo rodinných či sociálních vazeb v zemi původu, je jeho případ hodný zvláštního zřetele a měl by mu být udělen humanitární azyl. Zopakoval, že v případě neudělení azylu by byl nucen vycestovat do země, ve které nežil posledních více než 20 let, kde reálně už nemá žádné zázemí, sociální vazby, ani majetek. Byl by nucen žít na ulici, ve zcela nedůstojných a nehumánních podmínkách, což by pro něj s ohledem na jeho zdravotní stav mohlo mít fatální následky.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Odkázal rovněž na relevantní judikaturu. Dle žalovaného zdravotní stav žalobce v současnosti nepředstavuje např. finální stádium nevyléčitelné nemoci, kdy by bylo možné o udělení humanitárního azylu uvažovat. Žalobce je v současnosti zaléčen, léčba, kterou v současnosti podstupuje, je dostupná rovněž i v Moldavsku. V případě žalobce lze na základě jím doložených zpráv očekávat postupnou další stabilizaci zdravotního stavu, když se i po velmi náročné operaci, kterou zde podstoupil, zotavil, zodpovědně přistoupil ke své léčbě, snaží se i omezit kouření a zapojit se do pracovního procesu. Žalovaný uvedl, že si je samozřejmě vědom toho, že jím shromážděné lékařské zprávy informují o dostupnosti léčby pouze v hlavním městě Kišiněvě, ovšem v této souvislosti je nutné poukázat na to, že žalobce před svým odjezdem ve vlasti právě v hlavním městě Kišiněvě žil, a i kdyby se po svém návratu do země rozhodl usídlit se v místě svého dřívějšího bydliště v Dubossarech, tak toto město je od Kišiněva vzdáleno necelých 40 km. Žalovaný vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.r.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 7. 8. 2020. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovorech žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Moldavské republiky, manželka je rovněž moldavskou státní občankou, žalobce s ní nežije od roku 1990. Má dvě dospělé děti, které žijí v Moldavsku v Dubasari. S dětmi není v žádném kontaktu již od roku 1997. V Moldavsku měl bydliště ve městě Dubasari. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 1999 za prací. Od té doby zde pobývá nepřetržitě. Zdržoval se zde po celou dobu nelegálně. 20 let ho nikdo nekontroloval. K důvodům odjezdu z vlasti v roce 1999 žalobce uvedl, že do roku 1995 byl na Sibiři a v roce 1997 se objevila možnost jet do České republiky, tak toho využil. Pak se vrátil do Moldavska. Do roku 1999 byl v Rusku a v lednu roku 1999 odjel do České republiky. Ve vlasti žil jen v Dubasari, ale většinu života prožil mimo Moldavsko, v Rusku a v České republice. V Moldavsku nemá žádné zázemí, s nikým z rodiny není v kontaktu. O mezinárodní ochranu žádá podruhé. Poprvé žádal v České republice o mezinárodní ochranu v roce 2002, jeho žádosti nebylo vyhověno. Žalobce sdělil, že o udělení mezinárodní ochrany žádá ze zdravotních důvodů. Je mu 55 let a nemá kam jít. Již mnoho let žije v České republice a nemá se kam vrátit. Ve vlasti nic nemá. K zdravotnímu stavu vypověděl, že v červenci roku 2020 prodělal operaci žaludku, užívá mnoho léků, poslední dva roky mu otékaly nohy. Byla mu také diagnostikována žloutenka typu C, užívá také léky na ředění krve, léky na srdce, ledviny. K prognóze zdravotního stavu uvedl, že dle sdělení lékaře se musí smířit s tím, že bude mít problémy s chůzí, už nechodí s chodítkem, ale o holi. V péči o svoji osobu je v podstatě soběstačný. Nějakou těžkou manuální práci již vykonávat nemůže. Po

celou dobu pobytu v České republice pracoval na stavbách. Dělal různé brigády. Nikdy nečinil žádné kroky k tomu, aby jeho pobyt v České republice byl legální. Pracoval, dokud to šlo. Podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany si chce legalizovat svůj další pobyt v České republice. V Evropské unii nemá žádné příbuzné. Ke své situaci v případě návratu do Podněstří uvedl, že se nemá kam vrátit a ani na územích pod kontrolou moldavské vlády nemá žádné příbuzné, s nimiž by byl v kontaktu. Na územích pod kontrolou moldavské vlády, kde i dříve nějakou dobu žil a neměl tam nikdy žádné potíže, nebyl 20 let, nemá vůbec přehled, jak to tam vypadá, nenašel by tam žádnou práci a nemohl by tam žít. K dotazu správního orgánu, proč by nemohl využít případné tamější sociální podpory, žalobce odpověděl, že tam není nikde hlášený, v Moldavsku ani v Podněstří už pro nikoho neexistuje, neovládá už ani moldavštinu, a ani lékařská péče by tam nebyla na takové úrovni, jako v České republice. V případě návratu do Moldavska tam nemá nikoho, kdo by ho jakkoliv podpořil a nedokáže si představit, že by se tam někdy vrátil. Žalobce na podporu svých tvrzení předložil lékařské nálezy. Zjištění z nich a z výpovědi žalobce jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, korespondují s obsahem správního spisu, a soud proto v podrobnostech na tato zjištění odkazuje.

5. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice a informace o možnostech léčby žalobce v Moldavsku. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 103426-6/2021-LPTP ze dne 3. 3. 2021, Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: duben 2021, ze dne 6. 4. 2021, Informace OAMP, Moldavsko, Bezpečnostní a politická situace v samozvaném Podněstří, z 29. 11. 2019, Informace EASO – MedCOI, ACC-20210517-MD-7481, z 27. 7. 2021, Informace EASO – MedCOI č. j. AVA 14710, ze dne 28. 4. 2021, Informace OAMP, ze dne 3. 12. 2021, Zdravotní péče – diabetes mellitus II. typu, žalovaný rovněž vycházel z Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červenec 2021, ze dne 28. 7. 2021, Zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021: Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrilitsové.
6. Ze správního spisu se podává, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho zdravotní stav a neochota vrátit se do vlasti, kde nemá žádné zázemí.
7. Ze správního spisu rovněž plyne, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 14. 12. 2021 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí shora uvedenými seznámit se s informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nové skutečnosti nebo nové informace. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady pro rozhodnutí se odmítl seznámit. Následně navrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí o lékařskou zprávu z diabetologie, průkaz diabetika, pozvání na kontrolu krve na diabetologii, pozvání na oční vyšetření, průkaz na interní vyšetření, posudek o psychologickém vyšetření pro získání profesního průkazu řidiče vozidel nad 7,5 t a profesní průkaz řidiče. K dotazu správního orgánu, zdali chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že aktuálně nic doplnit nechce s tím, že se léčí a pracuje. Má pupeční kýlu, s níž měl v létě roku 2020 podstoupit operaci. Ta byla ale kvůli covidu odložena a po současné kontrole mu bylo doporučeno, aby operaci nepodstupoval. V zaměstnání jej to nijak neomezuje. Zjištění ze zprávy z diabetologické ordinace, z posudku o výsledku dopravně-psychologického vyšetření a

dále z výpisu evidenční karty řidiče jsou uvedena v napadeném rozhodnutí na str. 7 a soud na ně v podrobnostech odkazuje.

8. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv a informace, které se týkají zdravotní péče a možností léčby žalobce v Moldavsku, ve vazbě na lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce, soud považuje za zcela dostatečné. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil.
9. Stěžejní námitkou v žalobě je především argumentace proti správnímu uvážení žalovaného o neudělení humanitárního azylu. Dle žalobce žalovaný nesprávně uvážil o jeho zdravotním stavu a délce pobytu na území České republiky, byť se jednalo o pobyt nelegální.
10. Podle ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Z citovaného § 14 zákona o azylu plyne, že humanitární azyl udělí správní orgán v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že zákonodárce pro udělení humanitárního azylu nestanovuje pevná pravidla či důvody, pro které lze humanitární azyl udělit. Zákonodárce ani nestanovuje, co jsou ty případy zvláštního zřetele hodné, nechává to čistě na uvážení správního orgánu, v jakých případech bude humanitární azyl udělen a v jakých nikoliv. Současně je třeba připomenout, že o humanitární azyl nelze žádat. Na humanitární azyl není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu.
12. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 47/2003, rozsudek č. j. 2 Azs 8/2004-55).
13. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soudy při přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu nejsou oprávněny nahrazovat uvážení správního orgánu úvahou vlastní. Soud pouze přezkoumává, zda správní orgán při svém rozhodování nevybočil z mezí správního uvážení, zda jsou jeho závěry v souladu se zjištěným stavem a zda správní orgán logicky a komplexně odůvodnil své úvahy. Je rovněž třeba poznamenat, že ani Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ obecným způsobem nedefinoval. Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu.

14. Žalovaný své úvahy vedoucí k neudělení humanitárního azylu žalobci uvedl na str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný hodnotil nejen osobu žalobce, ale i jeho pobytovou historii, zdravotní stav a sociální situaci. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval jeho zdravotním stavem a možností jeho léčby v Moldavsku. Této otázce se žalovaný věnoval detailně na str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný hodnotil zjištění z žalobcem doložených lékařských zpráv a tato zjištění pak porovnal s podklady, které shromáždil v průběhu správního řízení o možnostech léčby žalobce v Moldavsku. Především se jedná o informace OAMP z 3. 12. 2021 – zdravotní péče – diabetes mellitus II. typu a dále o informace EASO-MedCOI ACC-20210517-MD-7481 z 27. 7. 2021 a informaci EASO-MedCOI č. j. AVA 14710 z 28. 4. 2021. Ve vztahu k nyní posuzované věci soud uvádí, že žalobce se nenachází v život ohrožujícím stavu, která by nadto vyžadovala speciální péči, jež by v Moldavsku nebyla dostupná, jak plyne z výše citovaných informací a soud souhlasí s názorem žalovaného, že z jím shromážděných zpráv rozhodně nelze dovodit, že by žalobci v případě jeho potíží nebyla ve vlasti odpovídající léčba poskytnuta či že by se pouhým návratem do Moldavska a následným využitím tamější zdravotnické péče ocitl v takové situaci – např. přímé ohrožení života, že by bylo v jeho případě možné uvažovat o udělení humanitárního azylu. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dle výše uvedených zpráv je v Moldavsku vyžadováno povinné zdravotní pojištění, tento program je řízen Národní zdravotní pojišťovnou a v rámci programu mají pacienti nárok i na celou nebo částečnou úhradu léků a lékařské služby. Podmínkou využívání primární zdravotní péče hrazenou z fondů povinného zdravotního pojištění je povinnost každého občana Moldavska zaregistrovat se u rodinného lékaře. U některých kategorií plátců existují slevy za včasné zaplacení a za některé kategorie obyvatelstva platí pojistné stát. Mezi tyto osoby patří např. osoby s postižením, oficiálně zaregistrované nezaměstnané osoby, důchodci a další. Žalobci tak nic nebrání, aby se po příjezdu do Moldavska oficiálně zaregistroval na příslušných úřadech a využíval tamní moldavský zdravotní systém stejně jako ostatní občané Moldavska. Pominout nelze ani to, že i přes zdravotní potíže žalobce není osobou práce neschopnou, což plyne ze samotného vyjádření žalobce, který pracuje jako řidič. Dle názoru soudu žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, rozhodnutí žalovaného se opírá o logické úvahy a jeho závěry vycházejí ze zjištění z výpovědi žalobce a dalších podkladů pro rozhodnutí uvedených v napadeném rozhodnutí.
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

17. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k tzv. zdravotním případům v kontextu mezinárodní ochrany s tím, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností, důvod pro udělení mezinárodní ochrany založit nemůže (viz např. rozsudky č. j. 3 Azs 226/2005-68, č. j. 2 Azs 30/2007-69, usnesení č. j. 4 Azs 68/2019-54). V této judikatuře Nejvyšší správní soud uvedl, že při posuzování tohoto typu případů soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek č. j. 6 Azs 34/2009-89). Z uvedené judikatury plyne, že práh pro aktivaci článku 3 Úmluvy ve zdravotních případech je velmi vysoký. Pod citované ustanovení spadají pouze situace, v nichž nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení zdravotního stavu, které vede k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Takové okolnosti dle názoru soudu v posuzované věci dány nejsou. V rozsudku č. j. 6 Azs 34/2009-89 Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v předmětném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS) i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí rozhodně neplyne, že by úroveň zdravotní péče v Moldavsku dosahovala stavu označitelného za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. V této souvislosti je rovněž třeba poukázat i na to, že finanční spoluúčast pacienta ve formě doplatku za užívané léky je zcela běžná i v České republice. Podstatné je, že žalobce má v zemi původu možnost se léčit. Případná nižší úroveň zdravotní péče, ani její nákladnost, neznamená porušení článku 3 Evropské úmluvy. Žalobci, jak plyne z podkladů rozhodnutí, nic nebrání v tom, aby si v zemi původu dostupnou lékařskou péči zajistil. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech žalobcem sdělených, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. K námitce žalobce, že v zemi původu nemá zázemí, je dle názoru soudu pro posouzení zásahu do soukromého života nerozhodná. Žalobce si musel být vědom, že vzhledem k nelegálnímu pobytu v České republice se bude muset do země svého původu vrátit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 373/2018-23). Krajský soud zastává názor, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, v potřebném rozsahu zjistil skutkový stav věci a opatřil si důkazy. Žalovaný posoudil individuální situaci žalobce na základě jeho tvrzení, podkladů jím doložených a konfrontoval je s informacemi, které získal z různých zdrojů a které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje. Mezinárodní závazek České republiky v podobě článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj (rodinný) život realizovat. Žalovaný zohlednil aktuální zdravotní stav žalobce, zabýval se možnostmi jeho léčby v Moldavsku a dostupností lékařské péče a soud souhlasí s jeho závěrem, že pro žalobce je v Moldavsku léčba dostupná, a to rovněž i ekonomicky. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že žalobce, který prožil na území České republiky více než 20 let, zde po celou dobu žil bez pobytového oprávnění, živil se pouze prací, ze které neodváděl žádné odvody (daně, zdravotní a sociální pojištění) a jeho vycestováním zpět do vlasti tak rozhodně k porušení závazků ČR nedojde. Soud souhlasí s žalovaným také v tom, že více než 20 letý nelegální pobyt žalobce byl důsledkem jeho nezodpovědného životního postoje, s čímž souvisí i přetrvávání rodinných a jiných vazeb ve své domovské zemi a jeho osobní situace

tak jistě nebude úplně jednoduchá, ovšem do této situace se žalobce dostal svou vlastní vinou. Dle názoru soudu legalizaci pobytu žalobce nelze v daném případě řešit skrze zákon o azylu, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce s ohledem na svůj duševní i fyzický stav je schopen si zajistit svůj další život v Moldavsku, která je jak správně konstatoval žalovaný, bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V rozsudku č. j. 2 Azs 259/2016-18 Nejvyšší správní soud uvedl, že omezené prostředky stěžovatele na hrazení zpoplatněné nadstandartní zdravotní péče v zemi původu nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu. Dle názoru soudu žalovaný se přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany a soud se zcela ztotožňuje s jeho závěry, proto dále odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

18. Soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. 3. 2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně